

Mint minden reggel

Mert felébredsz,
felébred az ablak is:
kivilágosodik.
Kinyitod a szemed,
s felsüt a Nap,
s ragyog,
ahogy rám nézel.

Majd öltözik a blúzod,
szoknyád,
megfordul, hogy a tükörben
oldalról is
megnézze magát.
Fésülködik a hajad.
Cipőd már szaladna,
járná a várost,
munkába sietne,
szatyrod a boltba,
lenne tele:
cipelhessed.

Én meg hiányodtól
téblábolok,
botlok küszöbbe, falba.
Szúrós bozótot:
arcom tüskéit vágom.
Készülődök,
mint minden reggel,
hogy tollam nyomán
ma is útra keljek,
e háborús hangokat
hallató időben is,
jövőkeresőbe
neki a magasságnak,
a lihegő kaptatókon fölfele.

Már megint

Bedobva az utcáról,
mennyi falevél ajtóm előtt!
Az üzenetek annyira sürgősek,
a postás szélnek,
meg se várva a holnapot,
egész éjjel kézbesíteni kellett?

Megtelek szorongással:
ki tudja honnan érkeztek
át város- netán országhatáron:
jót nem jelentenek!

A szegénység kér bennük segítséget?
Vagy valahol a botok, öklök
már megint
magyarokat vernek?
Puskák próbálgatják hangjukat?
Nem bírnak magukkal,
újra kivagyiskodnak?

Az értesítések – ki tudja – a közelgő
őszről is szólhatnak,
nem csak félős aggodalmainkról.
Ha madarait nem is küldi még dél felé,
hidegét itt fújja az utcasarkon.

Gránitz Miklós angyala